

[Lange.]

klare sig ved, at det ene Erhverv skyder Skylden paa det andet, men det afgørende er, at vi faar Aftaler med et saadant Indhold, at Mulighederne for at opfylde de Forpligtelser, som vi paatager os, virkelig er til Stede. Jeg mener, at ikke mindst det danske Landbrug er i høj Grad interesseret i, at vi ikke i en Situation som den, vi har staaet i over for Tyskland, har spillet alle Trumferne fra os, saa at vi, naar vi i den nærmeste Tid skal slutte nye Aftaler, ikke har nogen rigtig Mulighed for at opnaa rimelige Vilkaar.

Et af de Spørgsmaal, som i allerhøjeste Grad trænger sig paa ved Behandlingen af et Forslag som dette, er Spørgsmaalet om, hvorledes man skal klare Fremtiden. Jeg har fremsat disse kritiske Betragtninger angaaende de Forhold og den Udvikling, som vi har været inde i, men jeg erkender, at dette, selv om der er begaaet store Fejl — og det er efter min Mening aabenbart, at der er begaaet saadanne store Fejl —, er et underordnet Spørgsmaal over for dette: Hvorledes skal vi klare Fremtiden, hvorledes skal vi faa de Aftaler i Fremtiden, som nu engang er nødvendige, hvis vi skal kunne fortsætte med en god økonomisk Udvikling i vort Land?

Det har undret mig noget, at de to Ordførere, som allerede har haft Ordet, ikke synes at have haft nogen Interesse i, at der blev nedsat et Udvalg til Behandling af denne Sag. Jeg ved meget vel, at vi ikke kan lave om paa Forslaget, jeg ved ogsaa godt, at det kan ikke stemmes ned, og at det ikke bør stemmes ned, selv om det kunde det, men jeg mener dog, at der er to Opgaver, som det vilde være af den allerstørste Interesse, at et saadant Udvalg fik Mulighed for at løse. Den ene er at faa de Oplysninger om den afsluttede Overenskomst, som Regeringen er i Stand til at forelægge Udvalgsmedlemmerne, saa at der dog var nogle Medlemmer af Rigsdagen, som kendte Enkelthederne. Den anden vigtige Opgave er at faa Klarhed over Regeringens Planer med Hensyn til den nærmeste Tids handelspolitiske Forhandlinger. Dette staar vi jo over for som noget, vi intet ved om. Lige saa vigtige, som disse Spørgsmaal er for vort Samfund, for vort Erhvervs- liv, lige saa rimeligt og naturligt er det, at vi faar at vide, hvorledes Regeringens Planer for den nærmeste Fremtid er. Det ved jeg vel at vi ikke kan faa Oplysninger om her i Dag, men jeg mener, at Udvalget maa have Krav paa at faa saadanne Oplysninger, og derfor skal jeg, hvis ingen anden fore-

slaar det, ved Afslutningen af denne første Behandling stille Forslag om, at Sagen henvises til Udvalgsbehandling.

Jeg skal da til Slut sige, at vi ønsker at afvente de Oplysninger, som vi faar i dette Udvalg, inden vi tager Stilling til den foreslaede Handelsoverenskomst, som vi naturligvis ikke ønsker at stemme imod. Vi vil da paa Grundlag af de ventede Oplysninger nærmere overveje, om vi ønsker at tage Medansvar for den.

Veistrup: Jeg skal indskrænke mig til nogle faa Bemærkninger og undlade at komme ind paa de vidtstvævende Betragtninger, som den ærede sidste Taler kom ind paa. Jeg holder mig til Forslaget og skal ikke gaa ind i en Valutadiskussion eller en Diskussion om den tyske Handelsoverenskomst eller om noget som helst andet. Det, det her drejer sig om, er Gennemførelsen af denne Tillægsoverenskomst, der er bygget paa samme Princip som den oprindelige Overenskomst, nemlig Gensidighedsprincippet, et Princip, der er blevet internationalt, og som danner Grundlaget for Handels-samkvetmet Landene imellem. Det forbaevsede mig, at det ærede Medlem, som er klar over, at denne Overenskomst er saa uhyre nødvendig for os, alligevel ikke vil have med den at gøre. Jeg kan ikke forstaa dette Standpunkt, men det maa det ærede Medlem om. Jeg anbefaler Forslaget til hurtig Behandling her i Tinget.

Villemoes: I den Handelsoverenskomst, som vi har med England, og som vi nu staar over for en Tillægsoverenskomst til, er der jo ikke ret mange bestemte Tal og Positioner om, hvordan vor Indførsel fra England skal være. Man kan, tror jeg nok, betegne Overenskomsten som en gentlemen's-agreement; man kan sige, at man haaber paa, at vor Samhandel med det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland kan fortsætte paa en god Maade for begge de kontraherende Parter. Det staar for mig saaledes — jeg har ikke Overenskomsten ved Haanden —, at der kun var ganske faa Tal, ganske faa bestemte Forpligtelser om et Kvantum for Danmark at hjemtage. Der var dette, at vi skulde hjemtage til Danmark 80 pCt. af de Kul, som vi importerer til Landet, og denne Bestemmelse kunde med Henblik paa Fortiden næppe siges at være særlig vanskelig for os at overholde. Vi havde ikke før Verdenskrigen haft nævneværdig Import af den Vare fra andre Lande end netop Storbritannien. Det forekommer mig ogsaa, at der stod en i ganske almindelige Vendinger